

[Ib Thyregod.]

var rigtigt, at det ville koste i alt fald noget i retning af 900 mill. kr. på årsbasis, og videre spurgte, hvad boligsikringsordningen ville koste, og hvad udvidelsen af statens bygge- og boligfond i det hele taget ville komme til at koste.

Det er jo det, som er karakteristisk for de forslag, som er stillet fra socialdemokratiets side og er blevet stillet i den sidste tid, at man stiller en række meget udgiftkrævende forslag, men man burde også lægge frem for vælgerne, at hvis disse forslag skal gennemføres, bliver der tale om øgede skatter ud over det, som er tilfældet i øjeblikket. Det er ikke nok at sige, at man ønsker uforandrede skatter; stiller man sådanne udgiftkrævende forslag, må man også pege på konsekvenserne deraf.

Siden den sidste boligdebat her i folketinget har vi fået en række nye oplysninger og redegørelser vedrørende boligproblemet. Jeg tænker her navnlig på redegørelsen vedrørende perspektivplanlægningen, der tidligere har været til debat her i folketinget, og hvor der jo også foreligger en betænkning fra et særligt udvalg, der har beskæftiget sig med boligbyggeriet. Efter dette må man i de kommende år regne med et byggeri på ca. 50.000 boliger pr. år, og det er jo også det, som vi er nået op på i den seneste tid; det, der her er taget sigte på, er 15 års perioden 1970-85, alt under forudsætning af, at boligbehovet skal dækkes, ligesom man samtidig i perspektivplanredegørelsen peger på, at boligmarkedet inden for et kort, nærmere fastsat åremål bør gøres frit.

Disse synspunkter ligger på linje med en udtalelse fra Det økonomiske Råds formandskab og giver anledning til en række principielle betragtninger. Forudsætningerne for boligforliget, som bl. a. var, at man forsøgte at holde byggeomkostningerne nede, er bristet, og der er stillet forslag, først fra socialdemokratiets side og senere fra regeringspartiernes side, som går ud over det, der var boligforligets indhold. Redegørelsen vedrørende perspektivplanlægningen viser da også klart, at der er et behov herfor, og regeringen har bl. a. ved de forslag, som foreligger her i dag, taget konsekvensen heraf.

Det, som jeg mener med disse betragtninger, er, at den rentelåneordning, som nu står foran gennemførelse, gennemføres med en

udsættelsesfrist på et år, for at man kan få lejlighed til at overveje de nærmere konsekvenser af Verner Jørgensen-planen i relation til rentelåneordningen. Det rigtige må imidlertid være, at der skabes størst mulig konkurrence på byggeområdet, for at rationaliseringsgevinster inden for byggeriet kan komme boligbrugerne — og det vil sige lejere og parcelhusejere, der har en fælles interesse på dette område — til gode. En forvridning gennem fortsat subsidiering af det sociale boligbyggeri på det private byggeris bekostning modvirker dette, og det er baggrunden for, at man fra regeringens side har ønsket en afvikling af rentesikringen, således som det jo også var forudsat i boligforliget, og indførelse af den rentelåneordning, som vi nu gennemfører.

Denne rentelåneordning forudsætter en øget selvfinansiering gennem landsbygge-fonden, hvori lejeforhøjelserne ved genudlejning indgår i kraft af den sidste forår gennemførte lovgivning. Dette stemmer med regeringens økonomiske politik på en række andre områder. Jeg nævner i denne forbindelse bl. a. realkreditreformen og en række andre love, som er blevet gennemført i den seneste tid. Selv om man derfor kan se med sympati, som vi har gjort det, på boligselskabernes gennem direktør Verner Jørgensen fremsatte forslag om en driftslåneordning, fordi det accepterer den øgede selvfinansiering, som socialdemokratiet som parti er gået imod, må man ved gennemførelsen af et forslag, hvor disse forhøjelser går til nedbringelse af lejen i de tomme lejligheder, ofte store lejligheder, have visse betænkeligheder.

For det første er der visse betænkeligheder, som boligministeren har gjort rede for i et bilag til boligudvalget, specielt med henblik på den nærmere udformning af dette forslag, og bl. a. om det er rigtigt, at man i særlig grad lader det komme de store lejligheder til gode.

Men dertil kommer de betænkeligheder, som regeringspartierne alene har villet tage på sig, men som socialdemokratiet ikke har ønsket at gå med til at overveje, nemlig spørgsmålet om de økonomiske konsekvenser i relation til rentelåneordningen.

Fra venstres side er vi gået med til at overveje forslaget og give boligministeren den nødvendige bemyndigelse igennem en